

1 september 2021

Visitatorn har ordet

Vid generalkapitlet har kommuniteten de senaste åren tagit emot en hälsning från kommunitetens visitatorer. I år sker det i det här månadsbrevets form. Brevet är skrivet av biskop Esbjörn Hagberg.

***

Kära vänner i EKIBS

Det är ofta i existensens gränstrakter som livets villkor framträder som tydligast. Denna dag har jag fått följa en gammal medarbetare ut till hans sista viloplats på kyrkogården. Tillsammans med hans närmaste anhöriga fick vi minnas det goda som varit, sörja över det som gått förlorat och dela trons hopp om att få ”komma hem”. När jag står där vid graven drabbar åter insikten: Att leva är uppbrott, från det första uppbrottet då vi lämnar vår mors liv till det uppbrott då vi lämnar livet för ”att se ansikte mot ansikte”.

I vissa tider kanske vi mer än i andra påminns om uppbrottens villkor. När det enda säkra är det osäkra och det enda oföränderliga är förändring blir metaforerna som uttrycker uppbrott och rörelse viktiga. Hur ofta beskriver vi inte vår situation i bilden av en resa? Livet blir en plats där vi är på väg från något för att komma till något annat, det kan vara en yttre eller inre färd. Både i kristna och andra sammanhang har pilgrimen allt mer aktualiserats som en förebild för ett liv i förändring. Ett liv som ibland konkret gestaltas i en vandring från en plats till en annan, där målet ibland kan vara själva vägen och ibland att kunna klara av att nå fram.

I den bibliska världen är uppbrotten en del av de stora berättelserna. Här möter vi också komplexiteten i uppbrottet. Det första uppbrottet var människan som tvingades lämna paradiset. ”Och Herren Gud förvisade människan från Edens trädgård och lät henne bruka jorden varav hon var tagen.” (1 Mos. 3:23).

Ett annat uppbrott möter vi i berättelsen om Abram som av Gud kallades att utvandra från Ur i Kaldeen till Kanaan: ”Lämna ditt land, din släkt och ditt hem och gå till det land jag skall visa dig.” (1 Mos. 12:1).

Den mest centrala uppbrottsberättelsen i Gamla testamentet är förstås den om Mose som med hela sitt folk fick bryta upp för att gå mot löftets land. Här följer uppbrott på uppbrott för ett folk som fortsatt att genom sin historia stundtals tvingas men ofta kallats till uppbrott.

Även i Jesu liv finns uppbrottet med som ett återkommande tema. Jesu liv som började i Marias och Josefs uppbrott från Nasaret, flykten till Egypten och ett liv som gestaltades i de mest dramatiska av uppbrott: Genom död till liv och från jordisk bundenhet till himmelsk härlighet. Jesus själv beskrev sitt liv: ”Rävarna har lyor och himmelens fåglar bon men människosonen har inget ställe där han kan vila sitt huvud,” ett yttrande som följs av ett ”följ mig.” (Luk. 9:58-59). Mot denna bakgrund är det inte konstigt att maningen till de första kristna var: ”Var därför beredda att bryta upp, och håll er vakna. Ställ allt ert hopp till den nåd som kommer er till del när Jesus Kristus uppenbaras.” (1 Pet. 1:13). Att leva är att ständigt vara beredd till uppbrott, även det yttersta.

När jag läser dessa och andra bibliska texter blir det påtagligt att det ibland är Gud som kallar till uppbrott. Ibland försätter livets omständigheter oss i situationer där vi tvingas till uppbrott. Ibland är uppbrott önskat, ibland önskat men sällan enkla.

I uppbrottet finns frestelser. Det kan vi se i flera av de bibliska uppbrottsberättelserna liksom i mötet med varandras berättelser. En frestelse är att bryta upp utan att släppa taget om det som lämnats. Vi minns ökenfolkets längtan tillbaka till köttgrytorna i Egypten.

En annan frestelse är att glorifiera det som varit och att låta det som väntar ställas i relation till en verklighet som egentligen aldrig funnits.

En tredje frestelse är motsatsen: I besvikelsen över uppbrottet kan allt det som varit förlora sitt värde och därför bara förstås som förlorat tid och förlorat liv. Ytterligare en frestelse är att inte ge sorgen den tid den behöver. I varje uppbrott finns en förlust och förluster behöver sörjas för att läkta kunna lämnas. Det kan gälla i våra personliga liv, liksom i våra gemensamma. Jag minns den gammaltestamentliga exegeten som skrev att vi som kyrkor i västvärlden nu måste ges möjlighet att sörja allt det som nu tas ifrån oss, från medlemmar till inflytande, för att frimodigare kunna förkunna hoppet om det Gudsrike som väntar: Sorgen som befriar till hoppet om en framtid, trots allt.

När vi idag stod vid graven läste jag från psaltaren: ”Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont, ty du är med mig, din käpp och stav gör mig trygg.” (Ps. 23). Tillsammans fick vi också sjunga: ”Bred dina vida vingar, o Jesus över mig, och låt mig stilla vila i ve och väl hos dig. Bli du min ro, min starkhet, min visdom och mitt råd och låt mig alla dagar få leva av din nåd.” (Sv.Ps. 190:1)

Vid uppbrottet behövde vi påminna varandra om i vems omsorg vi var, i vems hand vi lämnade vår vän och allas vårt behov av Guds kraft, vishet och nåd.

Många uppbrottstexter i bibeln följs av löften. Det är som om löften behövs alldeles särskilt just vid uppbrott. ”Jag skall välsigna dig” säger Gud till Abram. ”Jag skall vara med dig,” säger Gud till en osäker Mose (1 Mos 23:12), ”Jag är med er alla dagar till tidens slut” (Matt:28:20) säger Jesus till de lärjungar vars liv aldrig mer blir detsamma.

Det tillhör livet att leva i uppbrott. I de många uppbrottens tid tycks inte ens den Ekumeniska Kommuniteten i Bjärka-Säby förskonad från att dela den erfarenheten. Det är inte enkelt. Sorg blandas med hopp. Därför får vi dela erfarenheten och bönen med Hebreerbrevets författare: ”Ty här på jorden har vi ingen stad som består, men vi söker den stad som skall komma. Så vill vi genom honom ständigt frambara lovsång som ett offer till Gud, en frukt från läppar som prisar hans namn.” (Hebr. 13:14 – 15).

Gud är trofast. Må vi därför vara trofasta i bön för varandra och den gemenskap vi delar.

+Esbjörn Hagberg

***

Retreater

Den här veckan äger kommunitetens första retreat rum på Nya Slottet sedan pandemin tvingat oss till ett längre uppehåll. Vi gläds åt att Britta Hermansson ännu en gång leder en av våra retreat. Under höstens gång välkomnar vi Robert Eriksson och Carin Dernulf som kommer att leda sina första retreat i EKIBS regi.

Inom kort ges möjligheten på ekibs.se att anmäla sig till retreaterna som är planerade att äga rum vårterminen 22. Som kommunitetsmedlemmar har ni kunnat ta del av programmet i verksamhetsplanen. Annonsering av dessa sker också i kommande nummer av Pilgrim.

***

Tideböner och mässor vid minnes- och festdagar

Pingstkyrkan Linköping inbjuder till tideböns gudstjänster på Nya Slottet där utgångspunkten under hösten är att fortsatt använda komunitetens tideböner som stomme.

När EKIBS arrangerar retreatar på slottet följer vi ordningarna för komunitetens tideböner fullt ut. I mån av plats är alla välkomna att delta under de fyra dagliga bönerna. Vänd er till komunitetens föreståndare Jonas Eveborn med frågor om platstillgång vid dessa tillfällen.

Utöver tidebönerna på Nya Slottet beds varje kväll completorium kl. 21 i Ekhammars kapell. Kapellet är beläget på övervåningen, med ingång från gaveln, i gårdshuset intill fastigheten Ekhammar i Bjärka-Säby där familjen Eveborn, Miriam, Solveig och Anna-Sophie bor.

Med början i september kommer vi i samband med minnes och festdagar fira en enkel mässa i anslutning till completoriet med start 20.30.

Minnes och festdagar hittar ni i komunitetens Lektionarium.

Den 14 september infaller *Det heliga korsets upphöjelse* som komuniteten har för vana att uppmärksamma med en större festmässa. Denna firas i kapellet på Vårdnäs stiftsgård kl. 18.

Tid, plats och anmälan till söndagarnas mässor annonseras under Aktuellt på ekibs.se

Kollekter

Sedan i söndagen i generalkapitlet har komuniteten ett nytt kollektändamål som sträcker sig ett år framåt.

Klostret Mar Musa ligger i Syrien på gränsen mellan bergen och öknen är moderkloster för den ekumeniska komuniteten *al-Khalil*, som betyder 'vännen' på arabiska och är beteckningen för Abraham, 'Guds vän'. Komunitetens kallelse är vänskap i mötet mellan kristna och muslimer där man lever, men också att i trohet mot Kristus på djupet söka den enhet till vilken vi alla är kallade. Krigets härjningar har kostat hundratusentals syrier, inklusive fader Paolo, livet, förott samhället och delvis isolerat klostret från omvärlden. För sitt arbete med att bygga broar, ta hand om internflyktingar och bidra till återuppbyggnad är man beroende av stöd utifrån. För Ekumeniska Komuniteten i Bjärka-Säby har vänskapen med fader Paolo och klostret Mar Musa varit särskilt viktig, både personligen och som tecken på en gränslös kärlek och ett sökande på djupet. Vårt

MÅNADSBREV TILL EKUMENISKA KOMMUNITETEN I BJÄRKA-SÄBY

stöd förmedlas via klostrets annex i Italien där medlemmar i kommuniteten har ett hus för studier.

Kollekt och gåvor till kommuniteten kan lämnas på något av nedanstående vis:

Plusgiro: 530838-2

SWISH: 123 122 31 97

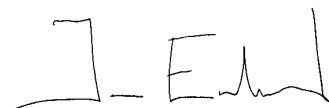
Konto för månadsgåvor: 1514 43 14082

IBAN: SE62 9500 0099 6018 0530 8382

Kollekt, märk överföringen: Mar Musa

Gåvor till kommuniteten, märk överföringen: gåva

Guds frid

A handwritten signature in black ink, consisting of the letters 'J', 'E', and 'W' in a stylized, cursive font.